

Tek Kurtarıcım Sizziniz

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Ocak 2021

“Yaşamla ve ölümle hesaplaşmak için yazıyorum.”(Tezer Özlü)

Bıçkın ruhuma taziyelerimi sunuyorum ve bir bardak suda kopan öncemin fırtınalarına banıyorum duygularımı ve sözcüklerden kasıt aslında kendime olan yakınlığım bir o kadar mesafem bu anlamda yazarak var olduğuma dair bir inanç geliştirdim sadece son sekiz senemde yazıyor olmam elbet benim için bir mucize iken.

Hırpalanmış bir dünya ve de tezat iklimler elbet rotam da notam da ara ara sapsa bile tali yollara rüzgârdan nasiplenip illa ki doğrultuyorum ruhumu ve bedensiz günlerin özlemine kuruyorum yine de hayat hep yaşamaya değmedi mi?

Yalancısıyım ruhumun ve bazen denk düştüğüm izleklerde hiçliğime kani varlığımla takışıyorum bu sefer gelin görün ki dış ses ve tüm efektler söz birliği etmişçesine yorgunluğuma yorgunluk katıyor...

İkiye b/öldüğüm bir hayat tam da ortasından üstelik:

İlk yarım dilimde mantığımla bağdaş kurduğum kasvetli duvarlardan kaçışımı müjdelerken girdiğim sayısız iş ortamı.

Küflü nefesi varlığın çünkü asılsız ihbarlarla kendimi yok saymıştım ve duygularımın kütürdediği bir evren değildi beni çevreleyen bilakis zihnimle dönendiğim ve meşakkatli dönemeçlerde birileri illa ki buyuruyordu ve ben düşünmeksizin itaat ediyordum.

Kapıp da koyuverdiğim kendim çünkü kült bir rüzgârdı beni m/imleyen daha doğrusu hayatın hatırına değil birileri istiyor diye çıkmıştım yola.

Tasnif edebileceğim duygularıma geçiş hakkı tanımadığım ve mantığımla yol aldığım oysaki kendimi tüketiyordum ve gençliğimi ve doğaüstü coşkumu.

Sönen bir yıldızdım ben elbet kasvetli duvarlar değildi üstüme üstüme gelen çünkü bir kez ismim zabıtlara geçmişti:

Rezidansların konforlu ve ihtişamlı varlığı asla ait olamayacağım bir dünya ve iş hayatını cennete dönüştürme çaba ve kaygılarım elbet şapa oturan yine bendim.

İlintili dahi olmayacağım bir karambole düşmüşken ve kayıtlı ismim dopingli korkularını yok sayan çetrefilli bir ortam daha doğrusu nice ortam.

Reflekslerim devre dışıydı ve öfkem yoktu çünkü ben sönük ve soluk bir ışıktım ve aşık olacağım kadın ve adamlar yoktu çevremde ve ben safça bir aşka düşmüştüm:

Mesleğime aşıktım.

Karşılıksız bir aşk.

Denemediğim hangi meslekler vardı peki beni bekleyen?

Ben neyi mi bekliyordum?

Yeryüzünde bir cennete düşmeyi beklerken cehennem azabı yaşamakla geçti işte tüm ömrüm.

Arayışın nüvesiydi bilgi.

Bildiğimi bilmeyi reddettiğim bu yüzden bilgiye olan açlığımı hiçbir iş ya da banka ortamı dindirmedi.

Sobelenmiştim bir kez.

Bitimsiz bir arayış: kapılardan geri döndüğüm.

Bu sefer kendi cennetimi inşa ettim ve o kapıyı sadece kendime açtım ve kaçkın aklımla sığındığım bir dünyayı nihayetinde ufacık bir hapishaneye döndürdüm ki avlusu dahi olmayan zaten volta atmak gibi bir istirhamım da olmamıştı o dönem.

Başımın uğultusu dinmek bilmezken sönen coşkum ve kendimi diri diri gömdüğüm...

Birileri, öl, emri vermişti işte aslında içimdeki yabancıya kanmışım ben sonra da onu yok saymak adına başka bir sapağa saptım.

Kafka'nın mevcudiyeti ile ruhumu sarıp sarmaladım bilinmez bir anda ona denk düşüp belki de yıllar öncesinde yaşamış Kafka'nın ruhuna özenmişim bir ömür üstelik bilip bilmeden.

Sakıncalar.

Sebepler-sonuç ilişkileri.

Rakımı olmayan bir dağ ya da tepeydim işte ve kimse tepeye tırmanamayacaktı benim iznim olmaksızın.

Ama insanlara duyduğum açlık...

Bir o kadar yalnızlığın beni imha ve de ihya ettiği...

“Yalnızlık, bana hiçbir an eksilmeyen güç veriyor.”(Kafka)

Rengi kayıp bir günden taşan sözcükler aslında haftanın sekizinci günü ve yirmi beşinci saatinde günün içime yığırdığım tekerlemeler ve fırlayıp giden bir tekerlek yüzünden illa ki her şeye her insana geç kaldığım.

Düşkünlüğüm sadece yarına ama yarım kalan dünlerden de bir bütüne erişemediğim ve nice yarım hikâyem ve yarım cümlelerim belki de çeyrek altından kıymetliydi varlığım ama değerimi ne bilmiştim ne de bilmişti insanlar.

Ruhumun yalancısıyım ne de olsa sayısız kapı açılmıştı öncemde ve düşünmeksizin geçmişim tüm o kapılardan ta ki öfkeyle tüm kapıları çarpıp kendimi hayattan ve tüm insanlardan soyutlamaya karar verdiğimi bir şekilde duyuruyordum elbet özeti sadece ama öznesi hep özlem olan elbet kendime duyduğum özlemi kendimden nefret edip giderdiğim ta ki...

Mizacımın uyruğu hep hüznün.

Hüznün temalı şarkılar ve şiirler.

Ruhum elbet müdavimi hüznün ama her nasılsa kendimi mutlu edebildiğim ufacık detaylar da yok değil hani ve tüm derdim kendimle iken bir ömür dışında kaldığım hayattan bana uzananlar ve zarar verenlerin de hala saklı olmasıyla elbet derdim ikiye katlandı.

Bildiğim de şu ki; bu dünya hep beni reddedecek üstelik bir gölge olmam bile onların gözünde beni kötü yapıyor ama içlendiğim hiçbir şey ya da hiç kimse olmamalı her ne kadar dışlansam da: belki kendimi dışlayan sadece ben iken ve her nasılsa sevgi iken benim tek kurtarıcım ve kapı aralığında baktığım dünyada sevebilmeyi başardığım insanlar sayesinde azıcık da olsa tutunuyorum hayata ve kalemin coşkusu ya da sönük varlığı ile aşabildiğim çok şey oldu hele ki aşılması gereken tek engel yine ben iken bilip bilmeden yaşıyor ve yazıyorum elbet herkes gibi olmayı çoktan reddetmişken...

Bu bağlamda; tek kurtarıcım siz, okuyucularımsınız.

Hani olur da bir gün rastlarım kendime ve rastlarım kendim gibi birilerine ama bilin ki yazarken ve hayal kurarken nerede ise sınır tanımıyorum ve sınırlarımın ihlal edilmesine bir ömür izin vermemişken sınırsız bir özlem ve sevgi ile yazıyorum ve sizler, her biriniz içimde saklı ve coşkuma eşlik ederken nasıl yadsırım varlığınızı kendi varlığımı bir ömür yadsımış olsam da ve yâdsınmış olsam da sayısız kere...